

Energetyczne narady obywatelskie „Włącz się Kociewie” w Zblewie, Kaliskach, Mieście Starogard Gdański i Gminie Starogard Gdański

PYTANIA DO EKSPERTA

WSPÓŁPRACA

1. Jakie podmioty i na jakich zasadach (wsparcie, pośrednictwo) mogą brać udział we wspólnych zakupach instalacji OZE dla mieszkańców gminy? Jaką gmina ma możliwości weryfikacji rzetelności dostawców?

Gmina przy użyciu mechanizmów finansowych może udzielać wsparcia na zakup i montaż instalacji OZE. W ramach opracowanego przez siebie programu może również – przy poszanowaniu Prawa zamówień publicznych – wybrać wykonawcę dla takich działań. Z formalnego punktu widzenia nie jest to jednak wspólny zakup OZE dla mieszkańców gminy. Poza przypadkami szczególnymi jednostka samorządu terytorialnego nie może pełnić funkcji pośrednika handlowego.

Mieszkańcy mogą natomiast, z własnej inicjatywy albo z inspiracji gminy, samodzielnie lub przy wsparciu wyspecjalizowanych przedsiębiorców, stworzyć tzw. grupę zakupową i uzyskać korzyści finansowe dzięki większej skali zakupu.

Gmina co do zasady nie dysponuje żadnymi szczególnymi, niedostępnymi dla przeciętnego obywatela, możliwościami weryfikowania rzetelności dostawców przez gminę. Różnica tkwi jedynie w potencjale instytucjonalnym dzięki któremu gmina jest w stanie skuteczniej przeprowadzić analizę ryzyka, a tym samym precyzyjniej określić jakie elementy powinny zostać sprawdzone w przypadku przedsiębiorcy oferującego określone usługi.

2. Jaką samorząd ma możliwości tworzenia systemów wsparcia wz. efektywności energetycznej i rozwoju OZE – podatkowych, finansowych, niefinansowych – np. mechanizmu samopomocy energetycznej i dzielenia się nadwyżkami energii prosumenckiej, tzw. „banku energii”?

Możliwości przysługujące jednostkom samorządu terytorialnego we wskazanym w pytaniu zakresie możemy podzielić na trzy grupy:

- *możliwości wynikające z prawa podatkowego. Gminy dysponują władztwem podatkowym w odniesieniu do podatku od nieruchomości (rozdział 2 ustawy z dnia 12 stycznia 1991 roku o podatkach i opłatach lokalnych). Władztwo to obejmuje w szczególności prawo do ustalania wysokości stawek podatku od nieruchomości (art. 5 ust. 1). Stawki te nie mogą przekroczyć ustawowych limitów (art. 5 ust. 1 ustawy) i mogą być różnicowane dla poszczególnych rodzajów przedmiotów opodatkowania (art. 5 ust. 2-4). Oznacza to np. że niższa stawka podatku może być ustalona dla*

budynków ogrzewanych źródłami przyjaznymi środowisku lub dla budowli związanych z OZE. Co więcej – rada gminy jest uprawniona do wprowadzania zwolnień przedmiotowych (art. 7 ust. 3), a zatem jeśli taką politykę gmina pragnie prowadzić niektóre obiekty budowlane mogą być w całości zwolnione z podatku;

- *możliwości związane z finansowym zaangażowaniem się jednostki samorządu terytorialnego w określone przedsięwzięcia. Zgodnie z art. 403 ust. 2 ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 roku – Prawo ochrony środowiska do zadań własnych gmin należy finansowanie ochrony środowiska i gospodarki wodnej w zakresie obejmującym w szczególności: przedsięwzięcia związane z ochroną powietrza, wspomaganie wykorzystania lokalnych źródeł energii odnawialnej oraz wprowadzania bardziej przyjaznych dla środowiska nośników energii. Oznacza to, że gmina może – jeżeli tylko działania takie przewidzi w swoich dokumentach planowania strategicznego, zwłaszcza strategii rozwoju oraz programie ochrony środowiska – udzielać wsparcia finansowego na takie działania jak np. wymiana pieców, czy montaż nowych instalacji OZE. Warto wskazać, że w tym zakresie gmina będzie musiała nieraz korzystać z klauzuli generalnej powierzającej jej do realizacji wszystkie sprawy publiczne o znaczeniu lokalnym, niezastrzeżone ustawami na rzecz innych podmiotów (art. 6 ust. 1 ustawy z dnia 8 marca 1990 roku o samorządzie gminnym).*

Dodatkowe uprawnienia pojawiają się w tym obszarze, w którym gmina realizuje działania z zakresu pomocy społecznej i w tym zakresie udziela wsparcia finansowego. Wsparcie to może być bowiem ukierunkowane np. nie na niwelowanie skutków ubóstwa energetycznego, lecz likwidację jego przyczyn;

- *możliwości działań ogólnooorganizacyjnych. Żadne przepisy nie stoją na przeszkodzie działaniu polegającemu na udzielaniu wsparcia doradczego, czy organizacyjnego dla swoich mieszkańców. Oznacza to, że może w szczególności promować określone postawy, wyjaśniać mechanizmy samopomocy energetycznej, itd.*

3. *Jakie są możliwości tworzenia spółdzielni mieszkańców na potrzeby rozwoju OZE (spółdzielni energetycznych)? Jakie są realia prawne takiej struktury i jaka może być w niej rola samorządu?*

Prawo polskie nie zna pojęcia spółdzielni energetycznej jako odrębnego podmiotu prawnego. Spółdzielnia energetyczna stanowi zatem szczególny typ spółdzielni wyróżniony wyłącznie ze względu na określony w statucie zakres prowadzonej działalności gospodarczej. Sytuacja taka ma doniosłe konsekwencje prawne – oznacza w szczególności, że spółdzielnia energetyczna musi spełnić wszystkie warunki stawiane przedsiębiorcom prowadzącym działalność w zakresie wytwarzania energii elektrycznej oraz obrotu nią (koncesje). Nie jest również wykluczone uznanie instalacji, za pośrednictwem której spółdzielnia energetyczna dostarcza energię do swoich odbiorców

za niewielki system dystrybucyjny, co z kolei pociągałoby za sobą konieczność spełnienia warunków stawianych dystrybutorom energii elektrycznej. Jest to sytuacja diametralnie różna od mającej miejsce np. w Niemczech, gdzie spółdzielnie energetyczne cieszą się określonymi ułatwieniami przy prowadzeniu swojej działalności (por. A.Frąckowiak, M.Szambelańczyk „Spółdzielnie energetyczne – sposoby wdrożenia w Polsce”, Poznań).

W prawie polskim spółdzielnia stanowi dobrowolne zrzeszenie nieograniczonej liczby osób, o zmiennym składzie osobowym i zmiennym funduszu udziałowym, które w interesie swoich członków prowadzi wspólną działalność gospodarczą (art. 1 §1 ustawy z dnia 16 września 1982 roku – Prawo spółdzielcze). Prawo nie ogranicza w żaden sposób rodzaju działalności gospodarczej, która w takiej formie może być prowadzona – może to być zatem również działalność w zakresie wytwarzania, przesyłania, dystrybucji i handlu energią elektryczną (sekcja D, 35.1 PKD).

Członkiem spółdzielni może być zarówno osoba fizyczna, jak i osoba prawna – w szczególności oznacza to, że jednostka samorządu terytorialnego może być również członkiem spółdzielni (o ile spełnione zostaną szczegółowe przesłanki uczestnictwa).

Tryb zakładania spółdzielni jest relatywnie prosty. Osoby zamierzające założyć spółdzielnię (założyciele) uchwalają statut spółdzielni, potwierdzając jego przyjęcie przez złożenie pod nim swoich podpisów, oraz dokonują wyboru organów spółdzielni lub komisji organizacyjnej w składzie co najmniej trzech osób. Spółdzielnia zrzeszająca osoby fizyczne musi liczyć co najmniej dziesięć osób. Spółdzielnia podlega rejestracji w KRS.

4. Jak wygląda kwestia własności instalacji OZE zakupionych dla gospodarstw domowych w ramach unijnego dofinansowania gminnego projektu?

Zależy ona od woli oraz szczegółowych warunków dofinansowania. Możliwy jest do wyobrażenia zarówno model, w którym instalacje te stają się z chwilą realizacji własnością właściciela nieruchomości, jak i model, w którym wszystkie instalacje pozostają przez jakiś czas własnością podmiotu trzeciego.

KONTROLA I EGZEKUCJA

5. Czy jest możliwe i pod jakimi warunkami nakazanie podłączenia każdego budynku w gminie do sieci ciepłowniczej?

Nie, takiej możliwości generalnie nie ma. Należy zresztą zastanowić się nad sensownością takiego rozwiązania. Sieć ciepłownicza jest relatywnie droga w budowie, a jej eksploatacja wiąże się w sposób nieunikniony ze straty na przesył. W przypadku małych budynków w zabudowie w najlepszym razie skupione ciepło sieciowe może być rozwiązaniem nieefektywnym.

Warto jest natomiast zwrócić uwagę na dwie możliwości dotyczące określonych kategorii obiektów:

- zgodnie z art. 7b ust. 1 ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 roku – Prawo energetyczne podmiot posiadający tytuł prawny do korzystania z obiektu, który nie jest przyłączony do sieci ciepłowniczej lub wyposażony w indywidualne źródło ciepła, oraz w którym przewidywana szczytowa moc cieplna instalacji i urządzeń do ogrzewania tego obiektu wynosi nie mniej niż 50 kW, zlokalizowanego na terenie, na którym istnieją techniczne warunki dostarczania ciepła z sieci ciepłowniczej, w której nie mniej niż 75% ciepła w skali roku kalendarzowego stanowi ciepło wytwarzane w odnawialnych źródłach energii, ciepło użytkowe w kogeneracji lub ciepło odpadowe z instalacji przemysłowych, ma obowiązek zapewnić efektywne energetycznie wykorzystanie lokalnych zasobów paliw i energii przez:

1) wyposażenie obiektu w indywidualne odnawialne źródło ciepła, źródło ciepła użytkowego w kogeneracji lub źródło ciepła odpadowego z instalacji przemysłowych, albo

2) przyłączenie obiektu do sieci ciepłowniczej

- chyba, że przedsiębiorstwo energetyczne zajmujące się przesyłaniem lub dystrybucją ciepła odmówiło wydania warunków przyłączenia do sieci albo dostarczanie ciepła do tego obiektu z sieci ciepłowniczej lub z indywidualnego odnawialnego źródła ciepła, źródła ciepła użytkowego w kogeneracji lub źródła ciepła odpadowego z instalacji przemysłowych zapewnia mniejszą efektywność energetyczną, aniżeli z innego indywidualnego źródła ciepła, które może być wykorzystane do dostarczania ciepła do tego obiektu lub ceny ciepła stosowane przez to przedsiębiorstwo jest wyższe od obowiązującej średniej ceny sprzedaży ciepła.

Mówiąc prostymi słowami: jeśli w miejscu gdzie jest sieć ciepłownicza istnieje obiekt mający duże zapotrzebowanie na ciepło to istnieje obowiązek podłączenia się do sieci cieplnej, chyba że nie jest to możliwe z technicznego punktu widzenia lub nieefektywnie ekonomicznie. Obowiązek ten może zostać zrealizowany alternatywnie poprzez zmianę sposobu ogrzewania na oparty o źródła ekologiczne;

- w odniesieniu do obiektów nowych lub modernizowanych na obszarach objętych miejscowymi planami zagospodarowania przestrzennego zaopatrzenie w energię cieplną musi być zgodne z ustaleniami planu. Do ustaleń takich należą w szczególności zasady modernizacji, rozbudowy i budowy systemów komunikacji i infrastruktury technicznej (art. 15 ust. 2 pkt 10 ustawy z dnia 27 marca 2003 roku o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym). Zasady te mogą obejmować nakaz podłączenia nowych budynków do sieci ciepłowniczej.

6. W jaki sposób zmusić mieszkańców do korzystania z sieci ogólnospławnej i do eliminacji szamb?

Uzyskanie opisanego w pytaniu zachowania (przyłączenie do sieci kanalizacyjnej) z prawnego punktu widzenia nie jest szczególnie trudne. W katalogu obowiązków ciążących na właścicielach nieruchomości w zakresie utrzymania czystości i porządku znajduje się bowiem obowiązek przyłączenia nieruchomości do istniejącej sieci kanalizacyjnej (art. 5 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 13 września 1996 roku o utrzymaniu czystości i porządku w gminach). Od tego obowiązku wprowadzono jedynie dwa wyjątki:

- w każdym przypadku jeżeli nieruchomość jest wyposażona w przydomową oczyszczalnię ścieków spełniającą wymagania określone w przepisach odrębnych. Właściciel nieruchomości może, ale nie musi przyłączyć się do sieci kanalizacyjnej;*
- w przypadku, gdy budowa sieci kanalizacyjnej jest technicznie lub ekonomicznie nieuzasadniona. Podkreślić należy, że przepis odnosi się do budowy sieci, a ta – zgodnie z art. 2 pkt 7 ustawy z dnia 7 czerwca 2001 roku o zbiorowym zaopatrzeniu w wodę i zbiorowym odprowadzeniu ścieków – obejmuje wyłącznie przewody kanalizacyjne będące w posiadaniu przedsiębiorstwa wodociągowo-kanalizacyjnego. Oznacza to jednak, że nawet wysokie koszty przyłącza kanalizacyjnego – odcinka przewodu łączącego wewnętrzną instalację kanalizacyjną w nieruchomości odbiorcy usług z siecią kanalizacyjną – nie zwalniają z obowiązku przyłączenia. Orzecznictwo podkreśla, że wymienione okoliczności, jako wyjątki od reguły, powinny być interpretowane ściśle, jako sytuacje szczególne, w których koszty przyłączenia byłyby niewspółmiernie wysokie (por. wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Szczecinie z 17 kwietnia 2014 roku, sygn. II SA/Sz 1467/13). Okoliczność, że zbiornik bezodpływowy jest regularnie opróżniany nie ma znaczenia prawnego. Podobnie co do np. prowadzonego remontu łazienki i kanalizacji domowej, posiadania bądź nie środków finansowych na zrealizowane przedsięwzięcie. Okoliczności te nie mogą zwolnić z obowiązku przyłączenia do sieci kanalizacyjnej (wyrok WSA w Opolu z 4 lipca 2013 roku, sygn. II SA/Op 190/13).*

Przepisy nie przewidują terminu przyłączenia, ale w doktrynie wskazuje się, że powinien to być racjonalny czas liczony od chwili stworzenia możliwości do korzystania z wybudowanej sieci kanalizacyjnej. W przypadku stwierdzenia niewykonania obowiązku w zakresie podłączenia do sieci kanalizacyjnej wójt (burmistrz, prezydent miasta) wydaje decyzję nakazującą wykonanie obowiązku (art. 5 ust. 7 ustawy o utrzymaniu czystości i porządku w gminach). Jeśli decyzja ta nie zostanie dobrowolnie wykonana, wówczas następuje to w trybie egzekucji administracyjnej. Ustawa z dnia 17 czerwca 1966 roku o postępowaniu egzekucyjnym w administracji w odniesieniu do obowiązków o charakterze niepieniężnym przewiduje możliwość wymierzenia grzywny w celu przymuszenia lub wykonanie zastępcze (na koszt zobowiązanego).

W odniesieniu do przyłączania się do sieci kanalizacyjnej problem nie leży zatem zazwyczaj w narzędziach prawnych, lecz w ograniczonej determinacji wójta (burmistrza, prezydenta miasta) do egzekucji obowiązku wobec swoich wyborców.

7. Jakie są możliwości prawne i kto jest uprawniony do prowadzenia kontroli pod kątem spalania odpadów w piecach?

Najbardziej efektywnym sposobem na weryfikację czy nie następuje spalanie odpadów w piecach jest posłużenie się uprawnieniami wynikającymi z przepisów ustawy z dnia 13 września 1996 roku o utrzymaniu czystości i porządku w gminach. Ustawa ta w swoim art. 9u ust. 1 wskazuje, że wójt, burmistrz lub prezydent miasta sprawuje kontrolę przestrzegania i stosowania przepisów ustawy.

Ustawa w katalogu obowiązków właścicieli nieruchomości wymienia natomiast m.in. pozbywanie się zebranych na terenie nieruchomości odpadów komunalnych oraz nieczystości ciekłych w sposób zgodny z przepisami ustawy i przepisami odrębnymi (art. 5 ust. 1 pkt 3b ustawy). Wśród tych przepisów odrębnych znajdują się również przepisy zakazujące termicznego przetwarzania odpadów poza dedykowanymi do tego celu miejscami (por. odpowiedź na pytanie kolejne), a zatem w ramach weryfikacji poprawności pozbywania się zebranych odpadów można przeprowadzić kontrolę, czy odpady te nie są spalane.

Do kontroli takiej stosuje się przepisy art. 379 ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 roku – Prawo ochrony środowiska, co w szczególności oznacza że:

- wójt (burmistrz, prezydent miasta) mogą upoważnić do wykonywania funkcji kontrolnych podległych pracowników urzędów gmin (miast) lub funkcjonariuszy straży gminnych;*
- kontrolujący jest uprawniony do wstępu wraz z rzeczoznawcami i niezbędnym sprzętem przez całą dobę na teren nieruchomości, obiektu lub ich części, na których prowadzona jest działalność gospodarcza, a w godzinach od 6 do 22 – na pozostały teren.*

W przypadku ewentualnych problemów właściwy miejscowo komendant Policji jest obowiązany do zapewnienia kontrolującym – na wniosek wójta, burmistrza lub prezydenta miasta – pomocy Policji w toku wykonywania czynności kontrolnych (art. 9v ust. 2 ustawy o utrzymaniu czystości i porządku).

8. Kto jest uprawniony na terenie gminy do karania za spalanie odpadów i jak to egzekwować?

Spalanie odpadów w piecach stanowi wykroczenie spenalizowane w art. 191 ustawy z dnia 14 grudnia 2012 o odpadach. Zgodnie z tym przepisem kto bez zezwolenia marszałka

województwa termicznie przekształca odpady poza spalarnią odpadów lub współspalarnią odpadów podlega karze aresztu albo grzywny. Wykroczenie to ma charakter formalny – do jego popełnienia nie jest konieczne wystąpienie konkretnego skutku czy niebezpieczeństwa, wystarczający jest sam fakt termicznego przekształcenia odpadów.

Tryb wymierzania kary za wykroczenie uregulowany jest w ustawie z dnia 24 sierpnia 2001 roku – Kodeks postępowania w sprawach o wykroczenia. Zasadą wynikającą z tego Kodeksu jest wymierzanie kary w pierwszej instancji przez sąd rejonowy. Oskarżycielem publicznym jest w tym przypadku co do zasady Policja, ewentualnie prokurator. Dopuszczalne jest również przeprowadzenie postępowania mandatowego, w którego przypadku uprawnionym jest co do zasady Policja. Zgodnie z §2 ust. 1 pkt 10 rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji z dnia 17 listopada 2003 roku w sprawie wykroczeń, za które strażnicy straży gminnych są uprawnieni do nakładania grzywnien w drodze mandatu karnego za nielegalne spalanie odpadów mandat może wymierzyć również straż gminna. W przypadku odmowy przyjęcia mandatu straż gminna jest uprawniona do sporządzania wniosków o ukaranie danej osoby.

Warto dodać, że jeżeli w wyniku termicznego przekształcania (spalania) odpadów zaistniało realne zagrożenie życia lub zdrowia człowieka, ewentualnie możliwość spowodowania istotnego obniżenia jakości powietrza sprawca odpowiada nie za wykroczenie, lecz za przestępstwo spenalizowane w art. 183 §1 Kodeksu karnego.

Problematyka egzekucji jest zatem problematyką efektywności działania w pierwszym rzędzie straży gminnej, a w drugiej – Policji.

INNE

9. Jakie są prawne możliwości samorządu wpłynięcia na decyzję zakładu energetycznego o konieczności budowy nowego GPZ na terenie gminy?
10. Jakie są prawne możliwości samorządu wpłynięcia na decyzję o rozbudowie i/lub łączeniu istniejących sieci gazowych?

Odpowiedzi na oba powyższe pytania należy udzielić łącznie ze względu na identyczne kompetencje gminy w odniesieniu do zaopatrzenia w energię elektryczną oraz paliwa gazowe. Zgodnie z art. 18 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 roku – Prawo energetyczne do zadań własnych gminy w zakresie zaopatrzenia w energię elektryczną, ciepło i paliwa gazowe należy w szczególności planowanie i organizacja zaopatrzenia w ciepło, energię elektryczną i paliwa gazowe na obszarze gminy. Podstawowym narzędziem w tym zakresie są założenia do planu zaopatrzenia w ciepło, energię elektryczną i paliwa gazowe (art. 19 ust. 1 Prawa energetycznego). Projekt założeń sporządzany jest na okres co najmniej 15 lat i aktualizowany co najmniej raz na 3 lata. Projekt założeń powinien określać (art. 19 ust. 3 Prawa energetycznego):

- 1) ocenę stanu aktualnego i przewidywanych zmian zapotrzebowania na ciepło, energię elektryczną i paliwa gazowe;
- 2) przedsięwzięcia racjonalizujące użytkowanie ciepła, energii elektrycznej i paliw gazowych;
- 3) możliwości wykorzystania istniejących nadwyżek i lokalnych zasobów paliw i energii, z uwzględnieniem energii elektrycznej i ciepła wytwarzanych w odnawialnych źródłach energii, energii elektrycznej i ciepła użytkowego wytwarzanych w kogeneracji oraz zagospodarowania ciepła odpadowego z instalacji przemysłowych;
- 4) możliwości stosowania środków poprawy efektywności energetycznej w rozumieniu ustawy z dnia 15 kwietnia 2011 r. o efektywności energetycznej;
- 5) zakres współpracy z innymi gminami.

Jeżeli założenia są realizowane przez przedsiębiorstwa energetyczne można założyć, że potrzeby wspólnoty samorządowej będą odpowiednio zaspokojone. Postawione pytania dotyczą sytuacji, gdy tak się nie dzieje. W takim przypadku na podstawie art. 20 ust. 4 Prawa energetycznego gmina otrzymuje prawo uchwalenia planu zaopatrzenia w ciepło, energię elektryczną i paliwa gazowe. Plan może być uchwalony zarówno dla całej gminy, jak i jej części. Plan zawiera (art. 20 ust. 2):

- 1) propozycje w zakresie rozwoju i modernizacji poszczególnych systemów zaopatrzenia w ciepło, energię elektryczną i paliwa gazowe, wraz z uzasadnieniem ekonomicznym;
- 2) propozycje w zakresie wykorzystania odnawialnych źródeł energii i wysokosprawnej kogeneracji;
- 3) propozycje stosowania środków poprawy efektywności energetycznej w rozumieniu ustawy z dnia 15 kwietnia 2011 r. o efektywności energetycznej;
- 4) harmonogram realizacji zadań;
- 5) przewidywane koszty realizacji proponowanych przedsięwzięć oraz źródło ich finansowania.

W celu realizacji planu gmina może zawierać umowy z przedsiębiorstwami energetycznymi. Jeśli zatem powstanie nowego GPZ lub nowego gazociągu jest konieczne z punktu widzenia interesu gminy inwestycja taka może zostać ujęta w planie zaopatrzenia, zaś jej realizacja nastąpi na podstawie umowy (mocą której gmina zapewne będzie w kosztach inwestycji partycypowała).

Jeżeli nie jest możliwa realizacja planu na podstawie umów (z jakiegokolwiek przyczyny) rada gminy może wskazać w drodze uchwały część planu zaopatrzenia, z którą prowadzone na obszarze gminy działania muszą być zgodne. Ten kto podejmuje działania w odmienny sposób podlega karze pieniężnej. Zwrócić należy uwagę na fakt, że konstrukcja przepisów pozwala na zapewnienie zgodności realizowanych działań z planem; nie daje natomiast narzędzi do jednostronnego zobowiązania do wykonania takich działań – potrzebna jest w tym przypadku umowa.

Na zakończenie refleksja o charakterze ogólnym. Najskuteczniejszym sposobem zapewnienia odpowiedniego poziomu zaopatrzenia w energię elektryczną czy gaz jest planowanie przestrzenne dostosowane do możliwości rozwojowych – wtedy poszczególne przedsiębiorstwa energetyczne będą same wykonywały niezbędne inwestycje ze względu na fakt, że będzie to dla nich opłacalne ekonomicznie. Dopuszczenie do powstania rozproszonej zabudowy może sprawić, że nawet przy wsparciu ze środków publicznych realizacja inwestycji nie zostanie zrealizowana.

11. Czy uwarunkowania meteorologiczne (róża wiatrów) może być podstawą do zmiany zapisów MPZP dot. stref przemysłowych w pobliżu istniejącej ciepłowni?

Co do zasady przepisy prawa nie określają przesłanek, które pociągają za sobą konieczność zmiany miejscowych planów zagospodarowania przestrzennego – każdorazowo jest to suwerenna decyzja rady gminy. Argumenty związane z uwarunkowaniami meteorologicznymi mogą zatem być przesłanką do rozpoczęcia procedury zmiany miejscowych planów zagospodarowania przestrzennego, ale nie muszą.

Warto w tym miejscu jednak wskazać na art. 32 ustawy z dnia 27 marca 2003 roku o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym. Przepisy te nakładają na wójta, burmistrza lub prezydenta miasta obowiązek przeprowadzenia co najmniej raz w czasie kadencji analizy zmian w zagospodarowaniu przestrzennym gminy. Wyniki takiej analizy przedkładane są radzie gminy, która podejmuje uchwałę w sprawie aktualności studium i planów miejscowych, a w przypadku stwierdzenia ich nieaktualności, w całości lub w części, przystępuje w odpowiednim zakresie do zmian wymienionych dokumentów. Przy podejmowaniu uchwały dotyczącej aktualności dokumentów planowania przestrzennego w gminie uwzględnia się w szczególności zgodność z uwarunkowaniami wynikającymi z dotychczasowego przeznaczenia, zagospodarowania i uzbrojenia terenu, stanu środowiska oraz warunków i jakości życia mieszkańców (art. 32 ust. 3 odsyłający do art. 10 ust. 1 pkt 1, 3 i 5). Jeśli zatem w wyniku zmian w zagospodarowaniu przestrzennym wobec uwarunkowań meteorologicznych pojawi się negatywny wpływ na jakość życia mieszkańców powinno to prowadzić do odpowiedniej nowelizacji studium kierunków i uwarunkowań zagospodarowania przestrzennego oraz miejscowych planów zagospodarowania przestrzennego. Będzie to jednak zależało od okoliczności konkretnej sprawy oraz dokonanej na tej podstawie oceny – najpierw wójta (burmistrza, prezydenta miasta), a potem – rady gminy.